

rende Reglement ved Akademiet bestaaer et Skoleraad, hvori Professorerne og endeel af Akademiets Medlemmer have Sæde, men Akademiets Medlemmer ere nu af den ærede Ordfører og et andet æret Medlem aldeles holdt inde af Betragtningen, uagtet der vel kunde være Anledning til at tage Hensyn til dem, og i Reglementet af 1859 er der med Hensyn til Lærerne truffet den, som det forekommer mig, meget hensigtsmæssige Bestemmelse, at de kunne tilkaldes til at deeltage i de Sager, der angaae Underviisning, men ikke, at de nødvendigvis skulle, saaledes som de ærede Herrer have antyndet. Det vil jo være klart, at enhver Bestemmelse, der udgaaer fra den høiere Bestyrelse af Akademiet, jævnlig vil komme til at vedrøre de Forhold, der angaae de underordnede Lærere, og man vil meget besværliggjøre Sagen, dersom man strax fra Begyndelsen af vil tilkalde de underordnede Lærere, med samme Berettigelse til at høre deres Mening som den, de Overordnede have. Dette Punkt fremkommer ogsaa i de ærede Herrer's Indstilling, og det forekommer mig at være en væsentlig Anstødssteen, som gjør den mindre skikket til at vinde Thingets Bifald. Det forekommer mig, at den Bemærkning af den høitærede Minister vel fortjener Baaagtning, at Underviisningen ved Akademiet bør søges lidt mere udvidet fra Ministeriets Side, end Tilfældet hidtil har været; der hører et nøiere Indblik i disse Forhold til, end det let kan være muligt for Thingets Medlemmer at opnaae, for at see, hvad der er Ret i denne Henseende. Naar den høitærede Minister meget stærkt har udhævet denne Betragtning, saa maa jeg tilstaae, at jeg har følt mig saa overtydet om Vægten af hans Anskuelse i den Henseende, at jeg har meent, at man burde overlade til Kultusministeriet særligt at træffe de Bestemmelser, der navnlig angaae Underviisningen, fordi saaledes hele det egentlige Skoleforhold kunde blive organiseret med større Kraft og Eenhed lige fra Ministeriets Standpunkt, uden at skulle gaae de spredte Partiers Anskuelser igjennem i Akademiet og derpaa vente en senere Approbation fra Ministeriets Side. Dette har gjort, at jeg har tilladt mig at stille det Forslag, at der i Slutningen af

den 1ste Paragraph skal indskydes en Bemærkning om, at Alt, hvad der angaaer Underviisningen i Akademiet, skal bestemmes af Ministeriet. Jeg kan ikke være tilbøielig til at slutte mig til den, som det forekommer mig, noget eiendommelige Sætning, som Ministeriet har antyndet i sit Udkast, den nemlig, der gaaer ud paa, at Alt, hvad der angaaer Underviisningen, bestyres af Professorerne i Kunsten, men der er som bekendt 3 Professorer i Vidensfaberne, og hele Underviisningen har hidtil været ledet af Skoleraadet, hvori endogsaa andre Medlemmer have havt Sæde. Ogsaa det forekommer mig noget Eiendommeligt, at de 3 Professorer i Vidensfaberne uden videre skulle udelukkes fra Underviisningen — der fremgaaer ikke Noget af Sagens Acter, hvoraf man kan see Ministeriets Grund til dette Forslag — og jeg skulde derfor troe, at en noget videre Affattelse af Bestemmelsen, saaledes som jeg har tilladt mig at bringe i Forslag, maaskee vilde være ret passende, idet Ministeriet da vil kunne vælge en Bestemmelse som den antyndede i Udkastet, og hvis det muligt skulde finde Anledning til f. Ex. at optage andre Medlemmer af Akademiets Kunstnere i denne engere Bestyrelse af Akademiet, vilde det i Kraft af det Forslag, jeg har stillet, være fuldkommen istand dertil. — Naar der under Sagens første Behandling har været Spørgsmaal om, hvorvidt den Valgret, der fra tidligere Tid har fundet Sted — ja jeg kan, efter at have seet Sagens Acter igjennem, gaae lige op til Struenses Tid, thi man finder allerede i Akademiets Fundats af 1771 den samme Sætning: Akademiets Professorer skulle vælges af deres Colleger, — skulde bortfalde, saa maa jeg, da jeg ikke kan overbevise mig om, at den hidtilværende Tingenens Orden har medført nogensomhelst Ulempe, bemærke, at jeg ikke kan see nogen Grund til, at denne Valgret skulde falde bort, og forsaavidt jeg har forstaaet det Endringsforslag, der er fremkommet fra den høitærede Ministers Side, har det været mig en Tilfredsstillelse at see, at hans Anskuelse om, at Valgretten skulde falde bort, fra hans Side synes at være opgiven. Det vilde navnlig med Hensyn til hele Tidsalderen være udeligt, om et Valgprincip, som har vundet Aerkjendelse i en saa lang